

Dat een vlieger niet spiegelbeeldig hoeft te zijn om stabiel te vliegen, is bekend. KITELINES schreef eens een prijsvraag uit met tentoonstelling over dit thema. Winnaar was Oscar Bailey met een zeer asymmetrische delta. (KITELINES, volume 3 nr 3 1980)

Zelf was ik toevallig met een asymmetrisch proefje bezig toen Carlo zijn scheve Eddy inzond. Mijn vlieger was een asymmetrische vlakke kruisvlieger, asyvlakru.

Ik zette een (betrekkelijk) willekeurige vierhoek ABCD met twee niet-haakse stokken strak. Anders dan bij Carlo's Eddy, wordt de vliegrichting hier vooral door de staarten bepaald. Bij D zit de "hoofdstaart", ongeveer 4 maal BD. De hulpstaart bij A is bijna even lang, maar veel smaller.

Als toombevestigingspunten koos ik E, halverwege AF, F, het kruispunt en G, een stukje boven D.

Toomlijn EHF is wat langer dan AF; ring H is verstelbaar. Toomlijn HG is nog langer en heeft een verschuibare ring, het toompunt T. Door verschuiving van H en T is de vlieger gemakkelijk stabiel te krijgen.

De tekening geeft vrij zuiver de toegepaste verhoudingen weer, maar ik denk dat een ruime variatie mogelijk is. Wie voelt zich door zulke experimenten niet uitgedaagd?

